

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Έξ των του Π. Α. Κουρπίε)

Τό επεισόδιο τό όποιον θά διηγηθώ μου συνέβη τόν καιρό που ταξείδενα στην Καλαβρία. Οί κάτοικοι της χώρας αυτής είναι πολύ κακοί και τρέφουν άσπονδον μίσος προς τους Γάλλους. Γι' αυτό προφυλαγόνουν πολύ στό διάστημα όλου του ταξιδιού μου. Λησμόνησα να σας πω ότι είχα συνταξείδιωτή έναν νεο, ό οποίος πρώτη φορά και αυτές επισκεπτόταν τα άφιλοξενα αυτά μέρη.

Ο δρόμος τόν όποιον άκολουθούσαμε ήταν πολύ επικίνδυνος. Περιτριγυρίζομαστε άπο γκρεμούς και από χαράδρες και τ' άλογά μας προχωρούσαν με πολλή δυσκολία. Έξωφρα καταλάβαμε πως είχαμε χάσει τό δρόμο! Είχαμε μπει μέσα σ' ένα πικνο και σκοτεινό δάσος και όλη την ημέρα βαδίζαμε άσκοπα, για να μπορέσουμε να βρούμε μια έξοδο. Οί κόποι μας όμως πήγαιναν χαμένοι και επειδή είχα άρχισει να βροδούζω μπήκαμε στην πρώτη καλύτερα που βρήκαμε μπροστά μας. Μέσα στην καλύτερα αυτή ήσαν μεζέμενοι διάφοροι άνθρωποι. Μόλις μας είδαν σηκώθηκαν από τό τραπέζι, μας είπαν πως είναι ξυλοκόποι, και μας καλέσαν να μοιραστούμε μαζί τους τό φτωχικό τους δειπνο.

Καθίσαμε στό τραπέζι. Η μεγάλη πορεία και η συγχινήσεις μας είχαν άνοιξει την όρεξη άρκετά. Ο νεαρός μου συνταξείδιωτής είχα αρχίσει με τά μούτρα σε μια γαριφα γεμάτη φασόλια, κι' έτροχε ξεγονιαστος. Έγώ παρ' όλη μου την πείνα, δεν είχα όρεξη ν' αγγίξω τό φαγητό, γιατί οι φόβοι μου με είχαν κυριεύσει και κοιτάζα με ύποπια τους άμειτρώνάς μας.

Δέν έμφοιαν διόλου με ξυλοκόπους. Είχαν πρόσωπα άγρια που σου ενέπνεαν τρόμο! Στους τοίχους ήσαν κρεμασμένα τουφέκια, πιστόλια, γιαναγάνια και μαχαίρια... Μ' άλλα λόγια, οι άνθρωποι αυτοί δεν μου άρεσαν διόλου. Αντελήφθη μάλιστα ότι μοιείχαν κάθε τόσο ύποπια βλέματα.

Μολτατατό ο νεαρός σύντροφός μου έφέρετο μαζί τους έντελώς φιλικά γελούσε τους έλεγε άστεία. Τό κρασί ποίχε πει τό που είχα ζαλίσει κι' άρχισε να τού λέει, από που ερχόμαστε, ότι είμαστε γάλλοι και μάλιστα πλούσιοι...

Ακούγοντάς τα όλα αυτά είχα γίνει άνο-ζάτος. Καταλάβαινα καλά ότι μια και οι άγριοι αυτοί Καλαβρέζοι έμαθαν την εθνικότητά μας, δεν θά περνούσαμε διόλου καλά μαζί τους.

Μετά τό φαγι ό χωριζοί αυτοί μας όδήγησαν σ' ένα στενό δωμάτιο άποθηγι μάλλον-για να περάσουμε τη νύχτα μας. Μες στό δωμάτιο αυτό ύπηρχαν ήδη δύο στρώματα. Μόλις έφρυν, ό σύντροφός μου, με τόν όποιον δεν έξήγησα τους φόβους μου για να μη τόν τρομάξω, έπεσε έντελώς ήσυχος στό στρώμα του κι' άρχισε να ροχαλιζή! Έμένα όμως που να με πάρη ό ύπνος. Σηκώθηκα για να πάρωσ μου την πόρτα, μα είδα με τρόμο πως δεν είχα ούτε κλειδωνιά, ούτε σύρτη.

Βρισκόμαστε λοιπόν στη διάθεση τών έχθρών μας. Άποφασισμένος, τότε, να πουλήσω άκριβά τη ζωή μου, κάθισα στην άκρη τού στρώματος, περιμένοντας την εξέλιξιν τών γεγονότων.

Πέρασαν έτσι, μια, δύο ώρες... Τα μάτια μου άρχισαν να κλείνουν μόνα τους, όταν άκουσα έναν ελαφρό θόρυβο απ' έξω. Έτρεξα τότε στην πόρτα και είδα τόν γεροκαλαβρέζο, τόν ιδιοκτήτη της καλύτερας, με τη γυναίκα του. Είχαν βγάλει κι' οι δύο τους τά παπούτσια τους, για να μην άκούωνται. Ο γερος κρατούσε στό ένα χέρι του μια λάμπα, και στό άλλο ένα τεραστίο μαχαίρι. Άν και μιλούσαν σιγά τους άκουσα να λένε:

- Είσαι βεβαία πως κοιμούνται ;
- Μά ναι, καθύνην...Τους άκουσα που ροχαλιζαν.
- Πρόσεξε όμως μην τους ξυπνήσης...
- Έγνοια σου. Άνοιξε την πόρτα...Τό μαχαίρι είναι τροχισμένο καλά ;
- Τό τροχισα μόνη μου. Θά κάμης τη δουλειά σου ήσυχα και γρήγορα. Ούτε θά μας νοιάσουν καθόλου...

Ο Καλαβρέζος δοκίμασε την κόψι τού μαχαίριού και προχώρησε...

Η καρδιά μου σφίχτηκε. Έπάγωσα ολοκληρος !

Με μεγάλη προσοχή σύσθηκα ως την πόρτα και κρύφτηκα έκει πίσω. Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε, και μπήκε τό ζευγος τών κακούργων. Ο άντρας προχώρησε στον σύντροφό μου, έξριξε τό φως απανω του, κι' άφου βεβαίωθηκε πως κοιμόταν, ύψωσε τό μαχαίρι του... Έκλεισα τά μάτια μου από τη φρίξη. Άμέσως όμως τα ξανάνοιξα. Και τότε είδα τό γέρο να κόβη με τό καλοακουσμένο μαχαίρι του δύο χοιρομέρια που ήσαν κρεμασμένα πάνω από τό κεφάλι τού φίλου μου !...

***

Την άλλη μέρα τό πρωί, ένφ ή γορά Καλαβρέζοι μας σεβρίζε άναμνάσει, φέτες χοιρομεριού, ό άντρας της μας έλεγε γελώντας.

— Δέν έξερετε πόσο τρομάξα χτές βράδυ...Τά χοιρομέρια τά κρεμάμε στό δωμάτιο που κοιμηθήκατε... Κι' έναγκάσθηκα νύχθω να τά κόψω τη νύχτα... Δέν έξερετε πόσο έτρεμα μη σάς ξυπνήσω... Σεις όμως, εύτυχώς, τόχατε ρίξει για καλά στον ύπνο...

Π. Α. Κουρπίε

όποιος ήταν κατάχλωμος από την όργη. Άπεφασίσθη τότε να έρωτηθούν οι έπαναστάται τι ήθελαν. Και βγήκαν για να έκτελέσουν τη βασιλική αυτή διαταγή ό ύπασπιστής Γρίβας με τόν Ύπουργό τών Στρατιωτικών Βλαχούπουλο, ό όποιος μόλις άκουσε τη μουσική, είχε τρέξει άμέσως στό Παλάτι. Άλλά μόλις οι δύο άποσταλμένοι του Βασιλέως έβγήκαν στην πλατεία, συνελήφθησαν κατά διαταγή τού Καλλέργη κι' έφυλακίσθησαν !

Λίγη ώρα προτήτερα, άλλη σκηνή συνέβαινε έξω από τό σπίτι τού Μακρυγιάννη. Ο έπαναστάτης άξιοματικός Σκυλοδημάκης, που είχε σταλεί από τόν Καλλέργη να λύση την πολιορκία τού σπιτιού αυτού, συγκρούστηκε με την άστυνομία. Έκει, έτρεξε τό πρώτο αίμα. Σκοτώθηκε ένας ένομοτάχης και λαβώθηκαν δύο χοροφύλακες. Έπειτα, ό Μακρυγιάννης και οι λοιποί άπελευθερωθέντες, μαζί με τους φυλακισμένους τού Μενδρασε, κατευθύνθησαν, στό Παλάτι, όπου έφθασαν άλαλάζοντας.

Η πρώτη ύποψη ήγανε για άναστατη. Φήμες τρομαχτικές έτρεχαν από στόμα σε στόμα.

Ο Βασιλευς άμα έμαθε τη σύλληψη τού Γρίβα και τού Βλαχούπουλου, έγινε έξω φρενών. Έπροχώρησε προς τό παράθυρο. Η Βασίλισσα, κλαίγοντας, ήθελε να τόν έμποδίσω, γιατί φοβόταν μήπως τόν σκοτώσουν. Κοιμάστηκε άπάνω του, τόν κρατούσε από τό μανήρι, άλλ' ό Όθων άπεμάκρυνε την Άμαλία και άνοιξε τό παράθυρο. Και τότε συνέβη μία δραματική σκηνή, την όποια μας περιγράφει ό ποιητής Άλξς. Σότσας στό βιβλιαράκι του: «Η μεταβολή της Γρίτης Σεπτεβρίου», με τη χαρακτηριστική γλώσσα της εποχής :

- «Έφθασεν ό Καλλέργης πού τών βασιλικών δόμων».
- > Συναγματάραχ! τι θέλει ό στρατός ούτος; Τι ζητεί ό λαός; (ήρώτησεν ο Βασιλευς)
- > Βασιλεύ! την άνάστασιν της Συναγματικής Πολιτείας !
- > Εγώ θέλω πώς αύτός ομιλήσει...
- > Στρατιώται! κραύετε τα τυμπανα! Έκραξεν ό Καλλέργης.
- «Ο κροτος αυτών έξαλψε πάσαν φωνήν και συγκρόνος οι πύλαι τών Άνακτόρων εκλείσθησαν...»

Όταν έγινε πάλι σχετική ήσυχία, ό Καλλέργης έφώναξε :

- Μεγαλειότατ, εύδοκίησθε να ίκανοποιήσετε την αίτηση τού Στρατού και τού Λαού, οι όποιοι όμογνομόνως ζητούν Σύνταγμα !
- «Ο Βασιλευς, με φωνή παλλομένη από όργη, ειπε: "Άς διαλυθούν και θέλω μερμηνήσει περϊ της αίτησεως τών !

Έκεινη, τη στιγμή φανερώθηκε πάλι στό Βασιλείο ό περιφημος Βασιλευς Ξωγραφος. Ές που βρισκότανε στην Άθήνα για να ζωγραφίσω τις τοιχογραφίες τού Παλατιού με τηνής από τόν Έφρον Άγώνια. Ο Ές θέλησε να δώσει συμβουλές στον Καλλέργη, άλλ' ό Άρχηγός τού Κινήματος κουνώντας άπειλητικά τό έπιφος, τού φώναξε :

— Σιωπή έσύ! Δέν σου επιτρέπω; Πήγαινε μέσα !

Ο Βασιλευς Ξωγραφος, πευτρωμος, τραβήχτηκε από τό παράθυρο, τόν άκολουθήσε όμως και ό Βασιλευς. Η στάσις αυτή τού Καλλέργη είχε πληγώσει βαθειά τη φιλοτιμία τού Όθωνος. Πείρωσε και άπεφάσισε ν' αντισταθή. Εξάλεσε λοιπόν άμέσως τό Βασιλό διαγγέλα του Στáινδορφ, τόν όποιον έστειλε να διατάξη τόν λοχαγό τού πυροβολικού Σχίνα ν' άρθή άμέσως επί τόπου με τά κανονια. Ο Στáινδορφ έβήκε απ' την πίσω πόρτα τών Άνακτόρων κι' έτρεξε ν' διαβίβαση τη διαταγή τού Βασιλέως.

Στό άκόλουθο φύλλο θα ίδούμε τη συνέχεια και τό τέλος της νυχτερινής αυτής τραγωδίας.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΠΕΤΑΛΩΜΕΝΟΙ!...

Όταν βασιλευς στη Γαλλία ό Κορολος ό Ε' ό έπιζαλούμενος Σαρφς (1369—1380) κατοικούσε κοντα στό Παρίσι μια γρηά που δεν είχε άλλον πορον ζωής από τό γαλα που άρμεγε από τις άγελαδες της.

Μιά μέρα όμως της έκλεψαν και τά δύο ζώα ενώ έβροσκαν στό λειβάδι. Η γρηά άνεκαλύψε τους κλέφτες και τους ειπε ότι θά τους καταγγείλη στό βασιλιά άν δες της τά δώσουν πίσω.

— Άλήθεια θά τό κάνης αυτό; της ειπε ό ένας απ' τους κλέφτες. Καλά λοιπόν θά σου βάλουμε κι' έμεις πέταλα στό πόδια σου για να πας πιο γρηγορα.

Και πραγματικώς άρπάξαν την δυστυχισμένη γρηά, την έρριξαν κάτω και τήν... πετάλωσαν !...

Η γρηά άργησε να γιακουτη από τις φοβερές πληγές της, μόλις όμως έγινε καλά πήγε σιτά βασιλικό παλάτι και ειπε στον βασιλέα τά παράπονά της.

Ο Κόρολος ό Ε' την λυπήθηκε και έστειλε μερικους στρατιώτας οι όπιλοι συνελαβαν τους κλέφτες και τους όδήγησαν μπροστά του.

— Θά διατάξω να κáμουν και σάς, τους ειπε ό Βασιληάς, ότι άκριβώς κáνατε και στην δυστυχισμένη αυτή γρηά. Θά δώσω έντολη να σάς πετάλωσουν !

Και πράγματι οι λησταί παρεδόθησαν στον δήμο, ό όποιος τους κάρφωσε και στό δύο τους πόδια μεγάλα πέταλα ! Ύστερα τους έσυρε ως την πλατεία όπου τους άπεκράλλισε !

Τό ίδιο σκληρό βιανιστήριο τό επέβλεπε από 40 50 έτών στην Πελοποννησο ένας Έλλην άποσπασματόχης σ' ένα δυστυχισμένο καλόγηρο προς έκδίξιμον !

